

Cái ghế

Vân Hạ

Đây là chuyện cái ghế thật, cái ghế đúng nghĩa đen của một anh bạn trong cùng nhóm thơ của chị bạn tôi. Nhưng vì tôi chưa gặp anh bao giờ, cũng chưa được tận mắt nhìn thấy cái ghế nên không thể tả lại được. Chỉ biết đại khái nó là một cái ghế nệm xoay mà anh bạn của chị bạn tôi rất yêu quý. Nó là ghế của anh, nhưng chỉ là của anh trong giờ làm việc, còn khi hết giờ anh về nhà thì nó là ghế của cơ quan anh. Dù vậy, anh vẫn coi nó là cái ghế "của mình", đã giữ nó cho riêng mình trong suốt nhiều năm. Cho đến một ngày trời nổi cơn gió bụi, trong cơ quan anh bỗng nhiên có sự xáo trộn, các phòng làm việc và các phòng ban không dung đều bị sắp xếp bố trí lại. Trong khi mọi người tất bật lo di chuyển hồ sơ tài liệu, bàn tủ, máy tính, dao kéo, lịch bàn, bình cắm bút, hộp đựng danh thiếp... thì việc anh lo làm trước tiên là cẩn thận lấy bút lông viết đầy đủ họ tên mình vào sau lưng cái ghế, tô thật đậm để chỉ cần thoáng qua cũng dễ dàng nhìn thấy. Xong, anh nhấc bổng nó lên (chứ không kéo lê như những người khác, vì hầu hết các chân ghế đều có bánh xe) mang sang phòng làm việc mới và đặt vào đúng chỗ ngồi mới sau bàn làm việc của mình. Sau đó anh mới yên tâm bắt tay thu dọn, di chuyển những đồ vật khác và mới yên tâm ra về khi hết giờ.

Thế nhưng, đầu giờ chiều khi anh đến thì cái ghế đã không còn ở đó nữa. Nó cũng chẳng đi đâu xa mà ở ngay trước mặt anh, ở ngay sau cái bàn thuộc dãy bàn trước mặt. (Nếu dãy bàn đằng trước được kê theo thế đối diện thì chắc anh không nhận ngay ra nó nhanh đến vậy, vì thoạt nhìn thì cái ghế nào cũng hao hao giống nhau). Một tên đồng nghiệp trẻ đang chễm trệ thượng lên nó, đang mặc sức xoay qua xoay lại, cứ tự nhiên như của mình. Chỗ của anh được thay vào một cái ghế khác. Cái ghế lạ này vừa thấp vừa sục sịch, làm anh rất bức bối. Cả buổi chiều ấy, anh không sao làm việc được vì cái ghế lạ, vì mỗi lưng mỗi cổ, vì bức dọc tức tối. Đã vậy cái ghế của anh lại cứ chình ịch ngay trước mặt, dòng chữ họ tên anh được tô đậm sau lưng nó cứ suốt ngày đập vào mắt anh.

Sang ngày hôm sau, anh vẫn tiếp tục phải chịu đựng tình trạng đó. Ngày hôm sau nữa, rồi hôm sau nữa cũng vẫn vậy. Đến ngày thứ tư thì không chịu nổi nữa, anh đem nỗi bức bối về nhà trút. Vợ anh bảo: "Sao không nói cơ quan mua cái khác". "Nói rồi-Anh gắt-Không phải nói một mà 3 lần rồi". "Họ không mua à?". "Nó cứ bảo được rồi, được rồi nhưng có mua đâu". Vợ anh giải thích: "Đâu có phải cứ nói mua là mua ngay được đâu. Muốn mua sắm trang thiết bị, dù là vật rẻ tiền mau hỏng đi nữa cũng phải lên dự trù kinh phí, xin các cấp duyệt, xin được tiền, lúc đó mới nói đến chuyện đi mua. Mình phải biết chờ đợi chứ". Anh chán nản vì vợ anh chẳng hiểu gì cả. Rõ ràng, bộ phận hành chính đã quên phứt vấn đề của anh. Hoặc họ cho đó là chuyện nhỏ, chẳng quan trọng gì, chưa đến mức cấp bách lắm. Thế là anh chẳng còn cách nào khác là tiếp tục chịu đựng sự khó chịu trên cái ghế lạ chết tiệt. Càng lúc càng trở nên không chịu nổi. Đã vậy, suốt ngày cứ bị cái lưng ghế có dòng chữ họ tên mình xoay qua xoay lại trước mắt. "Thế sao không nói thẳng với thằng đó, bắt nó trả lại?", vợ anh vừa thương vừa ái ngại cho chồng, lại hiền kể. Nhưng có lẽ anh cho cách đó không phải là thượng sách, nhưng chưa biết phải làm thế nào. Sự bức xúc đã tăng đến độ đêm về anh không ngủ được. Vì vậy, mới có cuộc điện thoại vào lúc đêm khuya, anh gọi cho chị bạn tôi để trút nỗi ảm ức. Hôm sau, chị bạn tôi lại gọi cho tôi, bắt tôi phải nghe bằng hết câu chuyện như tôi đã kể từ đầu, và nhờ tôi "tư vấn" xem nên làm thế nào. Tôi hỏi chị:

- Thế theo bạn thì phải làm thế nào?
- Tôi bảo với người là bà xã của người nói đúng đấy, sao không nói thẳng với thằng đó thử xem.
- Vậy rồi sao?

- Người im lặng cúp máy. Hay tôi đã làm người thất vọng? Chắc người kể với tôi không phải để nghe lời khuyên bộp chộp này? Hay người nghĩ là tôi có thể làm được gì chẳng? Bây giờ phải làm thế nào?

- Gọi lại cho người, hỏi xem thế nào rồi-Tôi "tư vấn".

Ngay đó, tôi nghe chị bạn tôi gọi lại bằng giọng rất vui vẻ:

- Xong rồi, ổn rồi, người thông báo thế có vẻ vui lắm.

- Ồn trời. Cụ thể thế nào?

- Người kể: Tôi phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh, đến đối diện với thằng đó và nói rằng cái ghế này là ghế của tôi, có nhìn thấy tên tôi đây không? Hắn nhìn tôi ngạc nhiên sững sốt. Cứ như lần đầu tiên hắn nhìn thấy mặt trăng giữa đêm mưa. Như giờ mới phát hiện sau lưng mình lâu nay có một cây nứa, một khẩu súng luôn ở tư thế giương lên mà không biết. Rồi hắn ngoái ra sau, quả nhiên thấy tên tuổi tôi chói lọi sau lưng ghế. Thế là không nói, không rằng hắn đứng lên, đẩy chiếc ghế ra trả lại cho tôi, kéo đại một cái ghế khác ngồi, làm ra vẻ rất bận. Thế là xong!

Vâng. Thế là xong. Đơn giản. Chúng tôi mừng cho anh.